

høves. Jeg kan derfor ikke forsaavidt have Noget at erindre mod, at det negtes, i Serbeleshed efter den Motivering, som den ærede Ordfører fremkom med, og med Hensyn til hvilken jeg kun skal bemærke, at jeg deler den Opfattelse, at jeg paa mit Ansvar maatte kunne skride til Afholdelse af de her nævnte Udgifter, isald Sygdomsforholdene i Rusland eller andre Steder senere maatte foranlede en Gjenoptagelse i sin Helhed af de Foranstaltninger mod smitsom Sygdoms Indførelse, som have været gjældende i den senere Tid. At jeg antager, at selve disse Udgifter for Dieblisset neppe behøve at gøres, ligger væsentlig deri, at jeg, som de Herrer maatte have set af de offentlige Blade, har fundet mig foranlediget til i det Mindste for Størstedelen at ophæve de Foranstaltninger, som hidtil have været trufne i Anledning af den i den sydsørlige Del af Rusland herskende pestagtige Sygdom. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 24 har jeg heller ikke Noget at bemærke, det er, som det vil ses, tiltraadt af Udvalget. Jeg skal nu til Slutning tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 63 og det i Forbindelse dermed staaende Vædringsforslag Nr. 2 udenfor Listen af Udvalgets ærede Ordfører. Det skal ikke negtes, at det jo vilde være det Bedste, om de Lokaler, som der her er Spørgsmaal om til den offentlige Politiret, kunde findes paa selve Raad- og Domhuset. Det er ikke min Hensigt at negte, at det jo selvfølgelig er forbundet med nogen Ulempe, at den offentlige Politirets Møder skulle holdes paa et andet Sted, end hvor Retten ellers har sit Sæde, navnlig paa et andet Sted, end hvor det eksekutive Politis Lokaler og Justitskontoret er. Men jeg har ikke troet det muligt at tilveiebringe paa selve Raad- og Domhuset den fornødne Udvidelse af Lokalerne, og naar man ikke kan faae det Bedste, bliver man som Følge deraf nødt til at se, om man kan faae det Næstbedste. Jeg har ment, at i Mangel af noget Bedre vilde det være en betydelig Forbedring af den nuværende Tingenes Tilstand, dersom man kunde faae indrettet Lokaler til den offentlige Politiret ude paa Christianshavn. De Ulemper, som deraf ville følge, ere ikke saastore — ganske vist er der nogle, det negter jeg ikke. For Retten selv vilde de kunne overkommes, og hvad iøvrigt Publikum, Sagsførere angaar, tror jeg ikke, at Ulemperne have Noget at sige; det er ikke saa ofte, vel endog saa meget sjældent, at Sagsførere møde der. De fleste Sager der ere ikke af den Bestaafenhed, at det kan betale sig at have Sagsførere, og hvad Publikum angaar, er det ikke saa ofte, det hænder i hver Mand's Liv, at han kommer til at give Møde der, at det skulde have stor Betydning, om han gik det Par Skridt længere eller ikke. Dertil kommer ogsaa, at, om man end taler om, at Publikum skulde komme til at gaa lidt længere, vilde de paa den anden Side faae et bedre Lokale

og navnlig et nogenlunde ordentligt Afværelses- eller Venteværelse, i hvilken Henseende de ere meget uheldig stillede i den offentlige Politirets nuværende Lokaler. Det er Grunden, hvorfor jeg har stillet dette Forslag, at det er det eneste Expedient, jeg har kunnet gine til at skaffe en midlertidig, taalelig Tilstand. Det er klart nok, at det ikke er min Tanke, at Retten skulde blive derude bestandig, men kun indtil det hele Spørgsmaal om de ny Retlokaler faar sin Løsning. Med Hensyn til Vædringsforslag under Nr. 2 vil jeg bemærke, at jeg tvivler paa, at det er muligt at naae Niemeget paa den Maade, som der foreslaas, men dersom det skulde blive vedtaget, skal jeg selvfølgelig gjøre Forsøg derpaa, og jeg tillader mig ogsaa for det Tilfælde at fastholde, at jeg i Overensstemmelse med, hvad den ærede Ordfører udtalte, i saa Fald vil betragte det som en underforstaaet Selvfølge, at jeg maa være berettiget til at deltage halvt med Kommunen i de Udgifter, som der kan blive Spørgsmaal om med Hensyn til Indretningen af Lokalerne deroppe. Men det er saa langt fra, at jeg har nogen Grund til at tro, at disse to Institutioner, Kommunen og Brandforsikrings-societetet, ville gaa ind paa det foreslaaede Arrangement, at jeg snarere har Grund til at frygte det Modsatte. Smidlertid kan jeg ikke gjøre Noget i den Henseende; det staar ikke i min Magt at udvøe noget Tryk eller nogen Evang paa disse Institutioner. Jeg kan kun sige, at jeg naturligvis hellere faae, at Vædringsforslaget vedtages, end at mit Forslag bliver forfattet; thi der vil da være et om end svagt Haab om, at Sagen kan blive ordnet paa den i Vædringsforslaget angivne Maade. Jeg skal i alt Fald ikke unblade at forsøge derpaa.

Bille: Da den ærede Ordfører omtalte Vædringsforslaget Nr. 63 angaaende Indretning af Lokale til den offentlige Politiret i Fjengslet paa Christianshavn og det af ham dertil knyttede Vædringsforslag, gjorde jeg Indsigelse imod, at hele Udvalget skulde have tiltraadt dette hans Forslag. Jeg erindrer nemlig, at der blev taget nogen Reservation; jeg husker ikke nøie, om det kun var af min ærede Kollega fra A. de Walgfreds (Scharling) og mig, eller om det var den mindre Kredt, om hvilken den ærede Ordfører igaar var saa venlig at sige, at den „i Reglen stemte for Ministerens Forslag“. Jeg kan imidlertid efter den Udtalelse, der kom fra den ærede Justitsminister fornøilg, gjerne stemme for den ærede Ordførers Forslag; men jeg gjør det rigtignok ligesom Ministeren med meget ringe Tro paa, at der deraf vil komme noget praktisk Resultat. Vi have allerede gjentagne Gange havt Leilighed til her i Forsamlingen ligesom ogsaa i Finantsudvalget at besjæftige os med Spørgsmaalet om Raad- og Domhuset og det yderst pinagtige Samværelseforhold, der eksisterer mellem Stat og Kommune